

[Per Federspiel.]

men der er meget, som tyder på, at den ikke har været så alvorlig, som den så ud til, og at de foranstaltninger, der er truffet, er truffet af en regering, der, som det jo vil fremgå af mandattallene, må kæmpe for livet med et flertal, der måles i 1 pct. af underhusets styrke.

Der havde været mange andre midler til rådighed til lovlig løsning af den britiske betalingsbalancenkrise. Det kom den højtærede udenrigsminister ikke ind på; det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik. Men den højtærede minister kritiserede det tillægsbudget, som den britiske finansminister, Callaghan, har fremsat i går i underhuset, og som i og for sig understreger, at krisen næppe har været så alvorlig, som den umiddelbart blev fremstillet. Det kompleks af forslag, der blev forelagt i går, minder jo, efter hvad man kan læse i dagspressen, ikke så lidt om den helhedsløsning, som den høje regering fremsatte forslag om i det høje ting i fjor, men i stærkt barberet skikkelse: der er en indkomstpøolitik, der er forhøjelser af skatter, der er forøgede sociale ydelser, og der er endelig importafgiften til begrænsning af betalingsbalancevanskelighederne.

Nu blev det i forrige uge fremstillet således, at disse foranstaltninger var af rent midlertidig karakter, at de kunne bortfalde, så snart vanskelighederne var væk. I den britiske finansministers forelæggelse i går lyder bemyndigelsen på 1 år indtil den 30. november 1965. Ganske vist er der en bemyndigelse til at nedsætte afgifterne i mellemtiden, men den går derefter ud på en forlængelse i yderligere indtil 1 år. Det vil altså sige, at den britiske regering næppe regner med, at denne situation vil blive ret kortvarig.

I forrige uge under Europarådets rådgivende forsamlings møde blev naturligvis dette spørgsmål behandlet meget indgående, og jeg må yde den britiske regering den anerkendelse, at da forsamlingen fremsatte krav om at få en redegørelse fra den ansvarlige minister, så kom den inden for 24 timer. Hans redegørelse virkede ikke overbevisende; den kunne ikke afbøde den kritik, der var fremsat såvel fra EFTA-landenes side som af de øvrige europæiske lande, der rammes i lige så høj grad af de britiske

foranstaltninger. Denne redegørelse var så skuffende, som den højtærede udenrigsminister fandt den britiske finansministers forelæggelse i går.

Der havde jo været andre muligheder. Det er ikke så forfærdelig længe siden, den italienske regering befandt sig i nogenlunde samme situation. Den valgte at forhandle med sine partnere inden for de seks. Den opnåede for det første den fornødne valutastøtte fra centralbanken; den valgte ikke en importafgift, men bestemmelser om, at importørerne skulle betale alle importerede varer inden 3 dage, en hård foranstaltning, der på mange måder mindede om den deporeringsordning, der gjaldt her i landet i årene 1950-53.

Der havde stået andre muligheder til den britiske regerings rådighed med det stærke pengemarked i London, der jo ikke var afgørende svækket, idet det fik støtte af de europæiske centralbanker og havde tilsagn om et betydeligt træk på den internationale valutafond. Også dér havde det været muligt ved pengepolitiske foranstaltninger at opnå de samme resultater. Det har den britiske regering ikke gjort.

Den højtærede udenrigsminister gjorde ikke i formiddags noget forsøg på at gøre rede for, hvilke forslag han ville fremsætte under det kommende møde i EFTAs ministerråd i Genève, hvor selvfølgelig dette spørgsmål må være det afgørende på dagsordenen.

Den højtærede minister prøvede at analysere, hvad man kunne gøre inden for EFTA, og resultatet var egentlig ikke særlig positivt — vel nok noget det samme som det resultat, den højtærede statsminister og udenrigsministeren har fået under besøget i London. Det var i sig selv en ejendommelig rejse, og jeg forstår meget vel de to ministres vanskeligheder, for anledningen var jo ikke de britiske importforanstaltninger; det var et almindeligt socialdemokratisk møde, der skulle finde sted, og det kunne være vanskeligt at sende afbud til dette møde netop i en så kritisk situation, ligesom det naturligvis ikke var muligt for de to ministre at rejse til London uden at drøfte disse spørgsmål på det almindelige socialdemokratiske møde, der fandt sted.

Det indtryk, man får af den britiske presse, er, at man vel fra dansk og svensk side